

søgt at opnaa dette, synes det mindre klart, hvorvidt denne Regel bør omfatte de Tilfælde, hvor Fuldmagten ikke har været forevist Tredjemand. Naar denne ikke har set Fuldmagten, synes han i og for sig ikke at have større Krav paa Retsbeskyttelse end den Tredjemand, der indgaar en Retshandel med en Fuldmægtig, der blot har en mundtlig Fuldmagt, og det kunde saaledes synes rimeligt paa dette Tilfælde at anvende Reglerne i Udkastets § 19 i Stedet for § 17. Imidlertid vilde Gennemførelsen af en saadan Sondring mellem de Tilfælde, hvor Fuldmagten er forevist, og de, hvor Forevisning ikke har fundet Sted, støde paa store praktiske Vanskeligheder. Fuldmagtsgiveren vilde saaledes blive fristet til for at unddrage sig en af Fuldmægtigen afsluttet, for ham ugunstig Retshandel at paastaa, at Forevisning ikke har fundet Sted, en Paastand, som det vilde kunne være vanskeligt for Tredjemand at modbevise. Dertil kommer, at det vilde være vanskeligt at afgøre, hvilke nærmere Krav man skulde stille til en Forevisning, for at de dertil knyttede særlige Regler i § 17 kunde komme til Anvendelse. Det kunde vel neppe være nok, at Fuldmagten for lang Tid siden var forevist i Anledning af en anden Retshandel, og paa den anden Side kunde det synes for strengt at kræve, at Fuldmagten skal være forevist netop ved Retshandelens Afslutning. Dernæst vilde det kunne omdisputeres, om det er nødvendigt, at Tredjemand har gjort sig bekendt med Indholdet af Fuldmagten, eller om det maaske kunde være tilstrækkeligt, at Dokumentet er forevist ham. Navnlig under Hensyn til disse praktiske Vanskeligheder har man ment ikke at kunne foreslaa en Regel i den antydede Retning. Man har endog været betænkt paa at gaa den Vej udtrykkeligt at udtale, at Bestemmelserne i § 17 komme til Anvendelse, hvad enten Fuldmagten er forevist Tredjemand eller ikke. En saadan Regel vilde være i Harmoni med Bestemmelserne i §§ 15 og 16, der gælde uden Hensyn til, om Tredjemand er ubekendt med, at Fuldmagten er offentligt bekendtgjort, eller at Ful-

mægtigen indtager en saadan Stilling som i § 11, 2det Stykke omtalt. Naar man dog ikke er gaaet saa vidt, er Grunden dels, at man ikke har kunnet frakende de ovenfor til Fordel for en modsat Regel fremsatte Betragtninger Vægt, dels, at man er kommen til den Erkendelse, at der ikke findes at være nogen praktisk Trang til i Lovteksten at berøre Spørgsmaalet om Forevisningens Betydning. Det vides ikke nogensinde at have været fremme til Afgørelse i Retslivet her i Landet. Man kan vistnok sige, at det i det praktiske Liv ubetinget er det sædvanlige, at skriftlige Fuldmagter forevises Tredjemand. Selv om man ofte vil høre Folk af Høflighedshensyn erklære, at de ikke bryde sig om at se Fuldmagten, vil det dog sædvanligvis, i alt Fald naar det drejer sig om større Forretninger, ende med, at Fuldmagten forevises „for en Ordens Skyld“. Hvorledes udenlandsk Ret stiller sig til Spørgsmaalet, er i flere Henseender uklart. Det overlades saaledes til Domstolene at afgøre Spørgsmaalet, hvis det skulde opstaa i Praksis.

I § 17, 2det Stykke bestemmes det, at Fuldmægtigen er pligtig til paa Forlangende at give Fuldmagten tilbage til Fuldmagtsgiveren. Dette kunde synes ret selvfølgelig; men en Udtalelse herom i Loven kan dog formentlig være paa sin Plads navnlig for at forebygge den Misforstaaelse, at den Agenter og visse Handelsrejsende ved §§ 74 og 87 i Udkastet til Lov om Kommission m. m. hjemlede Tilbageholdelsesret skulde omfatte de dem overgivne Fuldmagter. At dette ikke bør være Tilfældet, følger af Sagens Natur. Tilbagekaldelse af Fuldmagten kan jo kun ske ved dens Tilbagelevering eller Tilintetgørelse; og Fuldmagtsgiveren bør naturligvis ikke være afskaaret fra at tilbagekalde Fuldmagten, fordi Fuldmægtigen har noget til Gode hos ham. En udtrykkelig Udtalelse af Reglen findes da ogsaa i den tyske borgerlige Lovbog § 175, den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 36, 1ste Stykke og det ungarske Udkast § 1020. At Bestemmelsen ikke omfatter de uigen-